

ĐÀI PT-TH TỈNH ĐẮK NÔNG
CHƯƠNG TRÌNH KỊCH TRUYỀN THANH
Tác phẩm kịch: TIẾNG GỌI TỪ MÀN SƯƠNG
Tác giả: Hoàng Sang

Xin kính chào quý vị và các bạn! Mời quý vị và các bạn nghe chương trình kịch Truyền thanh của Đài PT-TH tỉnh Đắk Nông. Thưa quý vị và các bạn! Thu Trà sẽ là nhân vật xuyên suốt trong tác phẩm ngày hôm nay. Thu Trà đã bỏ lại sau lưng bao ước mơ hoài bão nơi chốn thị thành, lên vùng Tây Nguyên đầy nắng gió với tâm nguyện hướng về cộng đồng, sẻ chia khó khăn với những người có hoàn cảnh kém may mắn và đem đến cho họ niềm hy vọng về một tương lai tốt đẹp hơn, hành trang của Thu Trà mang theo chính là niềm tin và nghị lực về những điều tử tế mà cô luôn sẵn có.... Nơi vùng đất mới, với bao bờ ngõ, lạ lẫm và đôi lúc gần như kiệt sức cô vẫn tin rằng ánh sáng luôn ở phía trước. Thu Trà làm những điều gì? Có được mọi người ủng hộ hay không? Cô ấy xử lý tình huống như thế nào khi gặp khó khăn? Để hiểu thêm về vấn đề này, bây giờ mời quý vị và các bạn cùng theo dõi vở kịch truyền thanh có nhan đề: “Tiếng gọi từ màn sương” của tác giả và đạo diễn Hoàng Sang.

Nhạc vào kịch....nội dung kịch....hết

Chào cuối: Quý vị và các bạn thân mến! Vở kịch truyền thanh “Tiếng gọi từ màn sương” đến đây kết thúc. Cảm ơn quý vị và các bạn đã chú ý lắng nghe. Xin chào và hẹn gặp.

TIẾNG VỌNG TỪ MÀN SƯƠNG

Tác giả: Hoàng Sang

Thu Trà: *(hiệu ứng âm thanh vang xa, gọi từ bên này qua bên kia con suối...)* A Páo ơi, Thị Máy, A Tú ơi dậy đi học nào, A Páo ơi, Thị Máy, A Tú dậy thôi... Vào lớp rồi...

Giàng a Lũng: Cô giáo Thu Trà à, chúng nó không đến lớp đâu, chúng nó lên nương rồi, cô gọi chúng chỉ có con suối này nghe thôi...

Thu Trà: Bác Giàng A Lũng à. Bác đi đâu sớm thế?

A Lũng: Tôi đi tìm con bò cô giáo ạ. Hầy da, không hiểu sao tối qua đến giờ nó xổng chuồng đi đâu mất, cơ nghiệp của tôi đấy.

Thu Trà: Bác lại uống rượu đấy à. Bác bỏ rượu đi, chứ uống nhiều lại ảnh hưởng sức khỏe.

A Lũng: Không đâu cô giáo ạ. Tôi uống nó vào mới có sức khỏe đấy, không có nó thấy người bủn rủn tay chân, không làm được cái gì hết. Thôi tôi đi tìm con bò đây, chào cô giáo nha.

Thu Trà: Vâng ạ. Cháu chào bác A Lũng ạ.

(tiếng động xe tron trượt, bỏ nhào)

Kiên: Đây...này, cô kia tránh ra, ui chết tôi rồi...(rầm)

Thu Trà: Hầy da, cái chân của tôi...anh đi đứng kiêu gì thế...

Kiên: Ở cái cô này nói hay nhỉ, tôi chạy xe chứ có đi và đứng đâu, ơ hay.

Thu Trà: Ở anh này nói hay nhỉ, còn đùa được sao. Đi đứng không nhìn mà còn nói này, nói nọ.

Kiên: Không phải tại tôi nha, tại cô đi từ dưới suối lên ai biết đâu mà lần.

Thu Trà: Thì anh phải chú ý quan sát chứ.

Kiên: *(lồng nhạc)* Vậy tôi hỏi cô, tôi từ trên kia xuống, đường thì dốc, cô từ trong lùm cây lù lù xuất hiện thì tôi biết đâu mà lần.

Thu Trà: Đây! Anh nói cùn vừa thôi, tay lái yếu thì nói lại còn bảo thủ.

Kiên: Vậy như này nha. Từ mai tôi báo cáo với lãnh đạo ban quản lý rừng đặt cái trụ đèn xanh, đèn đỏ ngay tại bờ suối để bữa sau tôi quan sát cho kỹ nha.

Thu Trà: Đúng là hết nói.

Kiên: Tôi thấy cô lạ lạ, mà cô từ đâu đến đây, sao lại xuất hiện chỗ này. Thấy khó hiểu...hay là...

Thu Trà: Đây, anh ăn nói cho đàng hoàng nhé. Anh nói tôi là lâm tặc chứ gì?

Kiên: Ha ha. Không phải tôi nói mà là cô nói đó nha.

Thu Trà: Ai bảo tôi nói.

Kiên: Thì cô vừa nói đây thôi.

Thu Trà: Anh....

Kiên: Anh em gì ở đây nhờ. Thôi cô ở lại làm gì thì làm, tôi đi đây...ôi có con rấn dưới chân cô kia kìa...

Thu Trà: Ủa cứu tôi với, cứu tôi với, cứu tôi với...(khóc)

Kiên: *(Cười sặc sụa)* ha ha ha Làm gì có con rấn nào chứ, chỉ có con rấn đang nhe răng cười với cô đây này. Chào cô nha...*(hát cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao...)*

Thu Trà: Anh kia, đứng lại đó, đứng lại đó, tức chết đi mất...

(Nhạc hết cảnh)

Thu Trà: Nào. Trước khi kết thúc buổi học, các em đọc theo cô khổ 1 trong bài thơ “Tiếng nước mình”, bây giờ cô đọc mẫu cho các em đã nhé. Bài thơ Tiếng nước mình

Thu Trà: Tiếng bố là dầu sặc
Có phải không bố ơi?
Cao như mây đỉnh núi
Bát ngát như trùng khơi.

Thu Trà: Nào bây giờ cả lớp đọc nào.

Cả lớp: Tiếng bố là dầu sặc
Có phải không bố ơi?
Cao như mây đỉnh núi
Bát ngát như trùng khơi.

Thu Trà: Cả lớp nghỉ nhé! Cô nhắc, trưa nay các em ăn cơm xong là ngủ trưa đúng giờ, không được ra suối hay nghịch nghợm nghe chưa?

Cả lớp: Dạ thưa cô vâng ạ!

Thu Trà: Bây giờ chúng ta nghỉ.

Hiệu trưởng: Cô giáo Thu Trà, tôi gặp một xiu...

Thu Trà: Vâng! Em chào hiệu trưởng ạ.

Cô Hà: Hiệu trưởng cái gì, như thế có khoảng cách lắm đấy, cô xem Trà như con cháu nên từ nay ta cứ xưng cô cháu cho nó gần gũi, thân quen. Thu Trà nhất trí không?

Thu Trà: Dạ. em thích lắm ạ. Dạ vâng hiệu...à vâng cô Hà ạ.

Cô Hà: Hiii. Rồi sẽ quen thôi mà. Sao đã thích nghỉ với cuộc sống nơi đây chưa?

Thu Trà: Cháu cũng đã tập làm quen dần rồi ạ. Nhìn chung là cháu thích nơi này, nhất là đám trẻ trong bản cô ạ.

Cô Hà: Tình hình lớp do cháu chủ nhiệm có ổn không, có gì gặp khó khăn không cháu.

Thu Trà: Dạ cũng tạm ổn cô ạ. Nhưng cháu đang gặp một số vướng mắc đây.

Cô Hà: Thế à cháu. Cháu có thể chia sẻ với cô được không?

Thu Trà: Cũng là chuyện các em bỏ học đấy cô ạ. Hai hôm nay Thị Máy, A Tú, A Páo không đến lớp cô ạ.

Cô Hà: Tình trạng này không phải là lạ đâu cháu, chuyện đề các cháu đến lớp chúng ta cần có sự động viên, vận động, thậm chí là hỗ trợ nữa đấy.

Thu Trà: Vâng! Em sẽ đến nhà các em ấy để vận động đến trường, tình hình như này em thấy không ổn lắm..

Cô Hà: Ban giám hiệu và tập thể nhà trường sẽ luôn đồng hành cùng cháu, hãy cố gắng lên cháu nhé!

Thu Trà: Có lời này của cô cháu như cảm thấy tiếp thêm động lực, cháu hứa không để mọi người thất vọng đâu ạ.

Cô Hà: Có thể nói cháu là một người rất đặc biệt, cô nhận công tác tại đây cũng gần 20 năm, cháu là đứa mà cô thấy ấn tượng.

Thu Trà: hiii. Cháu cảm ơn cô ạ...

(Nhạc hết cảnh)

Thu Trà: (lòng nhạc) A páo ơi. A Páo có ở nhà không!? Không có ở nhà, thôi qua nhà Thị Máy xem sao? (một đoạn nhạc) Thị Máy ơi! Em có ở nhà không? Thị Máy à.

Mẹ Thị Máy: Ai đấy, Máy nó lên nương hái ngô rồi.

Thu Trà: Em chào chị Thị Sua, Máy không có ở nhà ạ. Sao cháu đang còn nhỏ mà chị cho cháu làm việc nặng thế ạ.

Mẹ Thị Máy: Chị là ai đấy.

Thu Trà: À...Dạ vâng! Em xin giới thiệu em là Thu Trà, cô giáo chủ nhiệm lớp 3A4 của Thị Máy đây ạ.

Mẹ Thị Máy: Ô thế à. Máy nó nghỉ học luôn rồi cô giáo ạ. Học làm gì cho nhiều, biết đọc là được rồi.

Thu Trà: Vậy chị không thương cháu à. Cháu mà nghỉ học đời cháu sẽ khổ, không có tương lai đấy chị ạ.

Mẹ Thị Máy: Cô giáo nói thế là sao. Máy nó phải ở nhà thôi, giữ em, gánh ngô gánh lúa cho mẹ nuôi các em nó nữa chứ. Bố nó thì mất rồi, giờ nuôi nó đi học thì ai nuôi các em nó đây. Nó phải phụ tôi để tôi còn thời gian thuê quần áo đi bán chứ.

Thu Trà: Vậy công việc may thuê trang phục người Mông của chị bán có được lời nhiều không?

Mẹ Thị Máy: Không được nhiều đâu, trang trải cho 5 miệng ăn cũng khó lắm cô giáo ạ.

Thu Trà: Nhưng không phải vì chuyện đó mà chị bắt em nó nghỉ học được, em nó còn quá nhỏ, mới lớp 3 thôi chị ạ.

Mẹ Thị Máy: Vậy cũng tốt mà. Vài năm nữa là nó sẽ đi lấy chồng thôi.

Thu Trà: Kìa chị. Sao chị lại nói thế chứ ạ. Vài năm nữa á, chị nghĩ như thế nào mà lại có ý tưởng đấy, cháu nó còn quá nhỏ đấy chị.

Mẹ Thị Máy: Cô giáo không biết đấy thôi, người Mông chúng tôi lấy chồng sớm lắm, sinh nhiều con để còn làm ra của cải chứ.

Thu Trà: Thực sự em không hiểu chị đang nghĩ gì. Em mong chị hãy suy nghĩ lại, giờ em xin phép đi qua nhà A Páo, A Tú đã nha. Hôm sau em lại đến tiếp.

Mẹ Thị Máy: Chào cô giáo về trường.

Thu Trà: *(Nhạc lồng)* Không hiểu sao lại có những người suy nghĩ như thế nhỉ? Không thương con mình sao? Mình phải làm gì đây nhỉ? Không được, nhất định mình phải làm bằng được để các em được đến trường, vì tương lai của các em mình sẽ cố gắng, cố lên Trà?

Kiên: *(tiếng bò kêu)* Khó đấy, ca này rất khó, cô mà thuyết phục được tôi bái cô làm sư phụ.

Thu Trà: Ở lại là anh đấy à. A học cái tật rình rập, nghe lén người khác từ bao giờ đấy.

Kiên: Này, tôi có rình rập nghe lén gì cô đâu, tại cô nói to tôi nghe được chứ làm gì mà nghe lén nhỉ.

Thu Trà: Đúng là là là

Kiên: Là cái đồ đáng ghét phải không. Tôi nói dùm cho đấy.

A Lũng: Ôi cảm ơn, cảm ơn cán bộ Kiên nhé. Tôi tìm nó hai ngày nay rồi.

Kiên: Vì con bò của bác mà cháu chưa ăn cơm trưa đây này.

A Lũng: Thế thì hay quá, cán bộ Kiên về nhà A Lũng uống riệu nhé.

Kiến: Thôi bác Lũng ơi! Cho cháu xin, giờ này mà uống rượu về lãnh đạo kỷ luật cháu mất.

Thu Trà: Anh...anh...là là cán bộ ạ.

Kiên: Ở cô bắt ngờ lắm à. Bộ cô nhìn tôi không phải là cán bộ thì là cán gì?

Thu Trà: A cũng điều ngoa phết ấy nhỉ.

Kiên: Vâng. Đội ơn cô đã cho tôi những lời ấy.

A Lũng: Cô Trà ơi. Đây là cán bộ Kiên, đang làm việc tại ban quản lý bảo vệ rừng đấy.

Thu Trà: Vâng ạ. Xin phép bác cháu về qua nhà A Tú đã ạ.

A Lũng: Thằng A Tú hả. nó không có ở nhà đâu, cô đi qua đó cho mất công.

Thu Trà: Sao bác biết ạ.

A Lũng: Thằng A Tú nó lên rừng rồi, nó không đi học đâu, nó lên rừng bắt ong bán kiếm tiền.

Thu Trà: Thật thế à bác.

Kiên: Cô mới về đây chưa biết thôi, trẻ em vùng này không xem việc học bằng việc kiếm tiền nuôi gia đình đâu.

Thu Trà: Anh mà cũng nói câu đó á. Sao anh không phụ giúp các cháu.

A Lũng: Cô giáo nói vậy là sai rồi. cán bộ Kiên đây tốt tính lắm, giúp đỡ bà con dân bản cũng nhiều. Như hôm nay đi tìm giúp con bò đi lạc cho tôi đây.

Kiên: Hôm nay cháu chỉ giúp bác lần này thôi nhé. Lần sau không giúp nữa đâu đấy.

A Lũng: Sao cán bộ Kiên lại nói thế.

Kiên: Bác phải bỏ rượu đi chứ. Cứ uống rượu nhiều là mất luôn cả đàn bò đấy. Tháng trước đi bệnh viện về bác không nhớ à. Cũng vì rượu cả đấy.

A Lũng: Tôi biết rồi cán bộ ạ. Tôi cố gắng mà, thôi tôi xin lại con bò nhé. Chào cán bộ, chào cô giáo.

Kiên: Bác nhớ lời cháu đấy nha. Bỏ rượu đi đấy...(nói vọng)

Thu Trà: Tính ra anh cũng là người tốt đấy nhỉ.

Kiên: Vâng! Xin giới thiệu với cô, tôi là Kiên, Nguyễn Trung Kiên, cán bộ ban quản lý bảo vệ rừng ĐăkGlong đây.

Thu Trà: À tôi...tôi là

Kiên: Là Thu Trà, giáo viên chủ nhiệm lớp 3a4, trường tiểu học Sinh Môn đúng chưa nào? Mới về công tác tại trường được vài tháng nay.

Thu Trà: Ô sao anh biết. Anh điều tra tôi đấy à.

Kiên: Không phải điều tra, à mà cô nghĩ thế cũng đúng, ngay hôm trước gặp cô ở bờ suối tôi nghĩ ngờ ngợ. Tại sao ở chốn này lại có người xinh xắn, dễ thương như thế cơ chứ.

Thu Trà: Anh được cái dẻo miệng nhỉ.

Kiên: Thế là tôi nghĩ một là cô giáo, hai là cán bộ tăng cường ở tỉnh về. cũng may là tôi gặp cô Hà hiệu trưởng cho tôi biết khi tôi và cô đi họp ở huyện.

Thu Trà: Anh chắc là người cứng nhắc lắm nhỉ.

Kiên: ơ, sao cô lại nói thế.

Thu Trà: Thấy anh cứ xưng hô cô cô tôi tôi tôi nên tôi đoán thế.

Kiên: á ớ....

Thu Trà: ồ, mặt lại đỏ rồi đây này (cười sặc sụa)

Kiên: Cô....không sao, cô cũng vui tính phết ấy nhò. Mà thôi, ta quay lại chuyện vận động các cháu đến trường, tôi thấy cô giáo Trà cần phải tính toán lại, chứ đi vận động như này tôi nghĩ không ổn cho lắm.

Thu Trà: Anh cũng thay đổi nhanh nhỉ, xuống giọng hay thế.

Kiên: Hiiii. Thôi chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé....

Thu Trà: Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu là tại sao các hộ gia đình không cho con em đến trường.

Kiên: Vì cái ăn, cái mặc nên bắt buộc họ phải thế. Kìa A Tú, a Páo vừa trên về rừng kìa.

Thu Trà: A Tú, A Páo. Cô Trà đây này. Ồ kìa, sao các em lại bỏ chạy...A Tú, A Páo...chờ cô. Đứng lại cô bảo cái này..A Tú, A páo...kìa chờ cô với.

Kiên: Cô giáo Trà, chạy từ từ thôi, đường dốc nguy hiểm đấy. (*tiếng động bị ngã*) kìa cô Trà...

A Páo: Cô ơi! Cô có sao không ạ. Chúng em xin lỗi cô ạ.

A Tú: Ôi chân cô chảy máu rồi kìa, để cem đi lấy lá cây rừng đắp cho cô ạ.

Thu Trà: Không sao đâu em, bị trầy xước nhẹ thôi, gặp được các em cô vui quá.

Kiên: Tôi bảo rồi, cô chạy từ từ thôi.

Thu Trà: Đã mấy ngày nay cô không gặp các em. Cô và lớp rất nhớ các em, ai cũng nhắc các em cả đấy (ây da)

Kiên: Đấy. Vì các em mà cô giáo phải khổ sở như thế này đấy. Các em phải làm sao mà đừng để cô giáo buồn chứ.

A Tú: Dạ chúng em biết lỗi rồi ạ. Nhưng cô giáo ơi, em cũng muốn đi học mà.

A Páo: Em cũng vậy cô giáo ạ. Nhưng mà bố em bắt em phải ở nhà, không có ai lên rừng kiếm sống cùng gia đình cô ạ.

Thu Trà: Thôi cô hiểu rồi. Các em về nhà đi, tối nay cô sẽ đến thăm nhà hai em.

A Páo+A Tú: Em chào cô giáo ạ, cháu chào chú Kiên.

Kiên: Ừ hai cháu về nhà đi. Nào cô giáo có đi được không hay để tôi công, yên tâm tôi công cô về đến trường tôi không lấy tiền công đâu mà sợ.

Thu Trà: Vâng! Cảm ơn anh! Tôi còn đi được.

Kiên: Trên đường về chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé.

Thu Trà: A bắt đầu điệu giọng từ khi nào ấy nhỉ.

Kiên: Tôi tin chắc cô giáo sẽ phải nhờ vả tôi đấy với điều kiện sau khi tôi nói với cô câu này.

Thu Trà: Tôi nhờ anh giúp á. Nghe có vẻ lạ nhỉ...

Kiên: Thế cô giáo Trà không muốn đến nhà A Páo, A Tú hay sao. Và trước khi đến nhà cũng phải tìm hiểu về hoàn cảnh gia đình họ một chút chứ. Biết vẫn còn hay hơn chứ nhỉ.

Thu Trà: Một đề xuất hay đấy. Vậy anh Kiên chia sẻ cùng Trà với được không ạ.

Kiên: Tất nhiên là được chứ. Được giúp đỡ cô giáo xinh đẹp như cô Trà đây ai không muốn nhỉ.

Thu Trà: Anh chắc nhiều bạn gái lắm nhỉ, miệng dẻo hơn cả kẹo mạch nha.

Kiên: (cười) Tôi trong đơn vị là người vui tính nhất đấy, còn bạn gái thì làm gì có chứ.

Thu Trà: Anh về công tác ở đây lâu chưa?

Kiên: Cũng 1 năm rồi đấy. Ra trường thời gian là tôi xin về đây công tác luôn.

Thu Trà: Với nhiều người vùng sâu, vùng xa hẻo lánh ai cũng ngại về làm việc, sao anh không xin việc tại thành phố mà sao anh về đây.

Kiên: Riêng việc này thì dễ thôi, tôi theo nghề của ba tôi, thừa nhỏ ba đã cho tôi trải nghiệm với rừng, tình yêu thiên nhiên nên tôi quyết định học ngành lâm nghiệp vì tôi cũng như ba, yêu rừng.

Thu Trà: Ô vậy là nhà anh có truyền thống gắn bó với rừng.

Kiên: Còn cô giáo Trà. Sao không làm ở thành phố mà chọn về đây, nơi thâm sơn cùng cốc này.

Thu Trà: Đó là một câu chuyện dài. Nhưng để lên được đây làm việc, cùng chia sẻ những khó khăn với các em, bà con dân bản nơi đây là một niềm hạnh phúc đối với tôi.

Kiên: Chắc cô giáo phải đấu tranh tư tưởng lắm đấy nhỉ.

Thu Trà: Có thể nói bước ngoặt cuộc đời không ai có thể đoán trước được, kể cả Trà cũng vậy.

Kiên:Ừ, mỗi gia đình, mỗi con người đều có mỗi hoàn cảnh và định hướng cho chính mình khác nhau mà.

Thu Trà: Anh Kiên biết không? Trước đây là một cô sinh viên tôi cũng chỉ nghĩ sau này ra trường, làm một cô giáo ngày ngày giảng dạy ở thành phố, ở cùng ba mẹ thì đó cũng là một ước mơ tuyệt vời, cho đến một ngày tôi có người bạn thân ở Tây Nguyên rủ lên nhà chơi, đến nơi tôi chưa thấy cảnh đẹp nơi nào bằng nơi này, một màu xanh bạt ngàn, núi đồi nhấp nhô rất hùng vĩ...tôi thích

Kiên: Chỉ thế thôi sao.

Thu Trà: À không. Còn nữa chứ nhất là trên mỗi quả đồi ấy là những gia đình và các cháu nhỏ nơi đây đang cố gắng từng ngày với cuộc sống mưu sinh, đặc biệt các cháu ấy đang tuổi ăn tuổi học mà làm công việc của người lớn.

Kiên: Nên cô giáo mới quyết định lên đây sao.

Thu Trà: Bởi tôi biết, mình sinh ra trong một môi trường đủ đầy và đâu đó còn có rất nhiều hoàn cảnh cần phải giúp đỡ, mình còn may mắn nhiều anh Kiên ạ.

Kiên: Sau khi thấy cô giáo Trà có những hành động và làm những việc rất tử tế tôi đây cũng cảm thấy vui. Bố mẹ của cô giáo chắc hãnh diện về cô lắm đấy nhỉ.

Thu Trà: Ông bà rất lo lắng, thậm chí giận dỗi khi em quyết định lên đây đấy anh Kiên ạ. Bảo rằng lên đây sẽ khổ, thiếu thốn trăm bề, khi ốm đau không ai bên cạnh nhưng em nói rằng bố mẹ đừng lo lắng nhiều, con sẽ ổn.

Kiên: Chắc Thu Trà thuyết phục ông bà nhiều lắm đấy nhỉ.

Thu Trà: (cười) Cũng nhiều lắm, cuối cùng ba mẹ cũng ủng hộ, đó là điều em cảm thấy hạnh phúc nhất.

Kiên: Cuộc sống là làm được những việc mình thích mà những việc ấy mang niềm vui và hạnh phúc cho mọi người thì còn gì bằng.

Thu Trà: Có vẻ chúng ta cũng có cùng quan điểm ấy nhỉ.

Kiên: (cười) Thu Trà ạ. Việc các em không đến lớp đều có những nỗi niềm riêng, cũng do hoàn cảnh. Như bố của A Páo gia cảnh khó khăn, điều quan trọng nhất là chúng ta biết cách chia sẻ những khó khăn ấy cùng họ.

Thu Trà: Đó là một trong những điều mà em cũng muốn sẻ chia, sức mình tới đâu thì làm điều có ích tới đó anh Kiên ạ.

Kiên: Vâng! Tôi tin cô giáo sẽ làm được.

Kiên: Tới trường rồi, chúng ta chia tay nhé! Tới tôi đến đón cô giáo đến nhà các em.

Thu Trà: Cảm ơn anh. Tạm biệt anh.

(Nhạc hết cảnh)

Hằng: hù, chào cô giáo xinh đẹp, người nổi tiếng...

Thu Trà: Ô kìa, Hằng...cậu đến lúc nào thế, sao không gọi tớ ra bên xe đón.

Hằng: Từ đây ra bên xe cả mấy chục cây số, bộ cậu nghĩ là người hay thích hành bạn bè sao.

Thu Trà: Ai bảo thế. Chỉ là cậu nói mai một cậu lên. Bất ngờ quá đây...

Hằng: Bất ngờ mới thấy học sinh của cô giáo Thu Trà thể hiện tài năng chứ. Cháu hát hay quá, công nhận bạn tôi mất tay thật đây.

Thu Trà: Thôi đi bà! Cơ bản là em Thị Máy có năng khiếu nhé. Tớ chỉ một phần thôi.

Hằng: Ô là cô bé Thị Máy mà cậu hay kể tớ nghe đúng không?

Thu Trà: Đúng rồi.

Hằng: Là cái cô bé mẹ bắt ở nhà đi lên nương, lên rẫy đó à.

Thu Trà: Uh đúng rồi. mà sao mắt tròn mắt dẹt thế. Hời như kiêu hời cung í.

Hằng: (cười) thấy bất ngờ quá nên hỏi dòn thôi. Công nhận cô bé dễ thương và hát hay quá.

Thu Trà: Hôm nay nhà trường tổ chức kỷ niệm 20 năm thành lập trường nên tớ có tham mưu cho nhà trường tổ chức thi văn nghệ cho các cháu học sinh luôn, ai cũng hào hứng, Thị Máy được giải nhất.

Hằng: Công nhận tớ khâm phục cậu thật đấy. Máy đưa nhóm bạn mình nhìn thấy cậu làm đưa nào cũng muốn chuyển khẩu lên Tây Nguyên kia kìa.

Thu Trà: Ha ha tụi nó lúc nào mà chá đùa dai.

Hằng: Chứ sao? Trang facebook của cậu giờ nổi tiếng rồi đấy. Máy chục k theo dõi luôn, toàn những câu chuyện truyền cảm hứng không đây. Mà tớ khoái nhất là cái gì cậu biết không, cậu giới thiệu về văn hóa, đặc sản của người Mông trên Tây Nguyên tớ thấy thích phết.

Thu Trà: Thôi. Những chuyện đấy ta sẽ tâm sự sau. Còn chuyện tớ nhờ cậu đã làm đến đâu rồi.

Hằng: (buồn thiu) mất công cóc rồi, chả ăn thua gì.

Thu Trà: Thật á. Thế mà tớ cứ tưởng dân học truyền thông ra luôn có định hướng giới thiệu và hướng đi cho những gì mình muốn tuyên truyền chứ.

Hằng: Á lại cái chiêu nói móc, nói khoe như hồi sinh viên rồi đó. Mà này, thân ai nấy lo, việc của tớ là lên đây thưởng lãm, còn việc của cậu là đón tiếp tớ

nồng hậu, lo lắng cho tớ từ miếng ăn giấc ngủ nghe chưa. Nếu để tớ giận là liều thần hồn đấy.

Thu Trà: Ái chà chà, dọa đấy hả thì tớ cho dọa luôn đây này. Chết này, chết này.

Hằng: Ui tớ xin, nhột quá, cậu cứ lấy điểm yếu của tớ mà ăn hiếp nghe chưa.

Thu Trà: Ai bảo không làm được việc.

Hằng: Đúng là dễ tin người. Yên tâm, tớ đã giúp cậu đưa sản phẩm đến cho những đơn vị tiêu thụ, trước mắt là đồng ý với số lượng cậu đưa ra.

Thu Trà: Ôi thật thế hả. Cảm ơn cậu, đôi ơn cậu (*cười khanh khách*)

Hằng: Đúng là lật như là lật bánh tráng, bây giờ mới nhận ra cái khuôn mặt của cậu luôn á. Ha ha

Thu Trà: Kệ cậu. Như vậy tớ vui lắm rồi.

Hằng: tính ra tớ cũng có giúp cậu được bao nhiêu đâu, họ cũng đã xem sản phẩm qua clip cậu giới thiệu trên fb rồi, việc của tớ là đưa sản phẩm đến địa chỉ cậu nhờ thôi.

Thu Trà: Thế khi xem xong họ có nói gì không?

Hằng: Tất nhiên là có rồi. Họ báo nếu thực sự sản phẩm như tớ đưa cho họ thì sắp tới sẽ lên làm việc nghiêm túc và ký kết với các hộ dân hoặc đại diện hộ dân cho đúng trình tự.

Thu Trà: Vậy thì mừng quá. Vậy là thổ cẩm của chị Thị Sua, chị Sèn đã có đầu ra rồi, từ nay các chị ấy yên tâm làm việc để tụi nhỏ đến trường rồi.

Hằng: Là sao. Cậu nói rõ cho tớ biết đi nào.

Thu Trà: Những chị ấy là mẹ của bé Thị Máy, A Tú mà tớ đã kể cho cậu nghe đấy, cậu quên rồi à.

Hằng: Ô...thì cậu nói không rõ đầu đuôi thì làm sao mà tớ hiểu được. Mà tính ra so với tụi nhỏ thì mình sướng quá cậu nhỉ.

Thu Trà: Mọi so sánh đều là khập khiễng, chỉ biết là mình có chút may mắn hơn thì hãy giúp những hoàn cảnh còn khó khăn và truyền cảm hứng cho mọi người để vì một cuộc sống tốt đẹp hơn, cậu hiểu chưa.

Hằng: Vâng! Hiểu rồi bà cụt non ạ.

(Nhạc hết cảnh, tiếng gà gáy, lồng nhạc vui tươi)

Thu Trà: Chào chị Thị Sua, chị Sèn nhé, hai chị dệt sớm thế.

Thị Sua: Chào cô giáo Trà nhé. Cô đi đâu sớm thế, mình dệt để có hàng cho khách, họ đặt nhiều cô giáo ạ.

Thu Trà: Vậy là từ nay Thị Máy yên tâm đi học rồi chị nhé. Em đi thăm mọi người trong bản thôi. Buổi sáng thật tuyệt chị ạ.

Thị Sua: Buổi sáng bản Sinh Môn rất đẹp, đẹp tựa như Tây Bắc cô giáo ạ.

Thị Sèn: Tất nhiên rồi, mình làm cho tương lai nó giống như cô giáo à.

Thu Trà: Vâng ạ. Vui quá

Giang A Lũng: Chào cô giáo.

Thu Trà: Cháu chào bác A Lũng. Đạo này thấy bác chăm thấy đàn bò mập hẳn lên rồi đấy.

Giàng A Lũng: Nhờ cô giáo Trà, cán bộ Kiên và mọi người, mình bỏ rượu rồi.

Thu Trà: Vậy là tuyệt lắm rồi đấy ạ. Cháu thấy vui lắm.

Giàng A Lũng: Cán bộ Kiên không đi cùng cô giáo à. Sao không rủ đi cùng đạo bản buổi sáng.

Thu Trà: Bác a Lũng cứ chọc cháu.

Giàng A Lũng: Cái bụng A Lũng này biết rồi nhé. Ha ha

Thu Trà: hiii Thôi cháu đến nhà anh A Sáng đã nha.

Giàng A Lũng: A Sáng đang ở nhà đấy, lúc nãy mới thấy nó dậy sớm rồi. cô giáo đi rồi trưa về ăn cơm với bà con dân bản nha.

Thu Trà: Vâng cháu cảm ơn bác A Lũng. (nhạc nhỏ dần)

Thu Trà: Anh a Sáng có ở nhà không ạ.

A Sáng: Tôi có ở nhà đây. Chào cô giáo của A Páo.

Thu Trà: Em chào anh. Ui, nó ra nhiều thế, nó chích không đấy.

A Sáng: Nó không chích đâu cô giáo à. Ong này thuần rồi, nó không hung dữ như con ong rừng đâu.

Thu Trà: Thế em cứ tưởng.

A Sáng: Cảm ơn cô giáo Trà nhiều, nếu không có cô giáo liên kết thì A sáng không biết cái nghề nuôi ong đấy.

Thu Trà: Vâng. Sau khi em tìm hiểu về hoàn cảnh mỗi gia đình thì em mới có ý tưởng đó ạ. Em biết bố A Páo có thâm niên đi rừng, nhất là đi lấy mật ong, nghề đó rất nguy hiểm nên em đã đi liên hệ, kết nối may mà có các cơ sở nuôi ong họ đồng ý.

A Sáng: Nói thật khi nghe cô giáo nói, tôi không ưng cái bụng đâu vì không biết phải làm như thế nào đâu.

Thu Trà: Thế bây giờ anh A Sáng đã ưng cái bụng chưa.

A Sáng: Cảm ơn cô giáo. Mình ưng cái bụng rồi. dân bản này rất biết ơn cô giáo đấy.

Thu Trà: Hiii. Em chỉ là một phần nhỏ thôi, a A Sáng biết không, em cũng thật may mắn là được ban giám hiệu nhà trường, các cô chú lãnh đạo xã động viên, giúp đỡ nên em mới có động lực thế đấy ạ.

A sáng: Cô giáo nói đúng đấy. Mình được cán bộ xã cho đi học cái lớp kỹ thuật nuôi ong, rồi tạo đàn ong, rồi cấy ong chúa giờ mình cũng nắm được rồi.

Thu Trà: Vậy là tốt rồi a A Sáng ạ.

A Sáng: Cô giáo biết không? Lừa ong đầu tiên sau khi trừ chi phí mình lời được 30 triệu đấy. từ nay thằng A Páo yên tâm đi học rồi, giao cho cô giáo đấy. (cười)

Thu Trà: Tuyệt thế. Chúc mừng anh bố con A Páo nhé.

A Sáng: Ở thế thằng A Páo không đưa cho cô giáo trà chai mật ong mà mình gửi cho cô giáo à.

Thu Trà: À có anh A Sáng ạ. A Páo có mang lên bảo bố con gửi cho cô giáo làm quà.

A Sáng: Đó là lứa mật đầu tiên mình quay đây cô giáo ạ. Mình muốn tặng cô giáo như tỏ lòng biết ơn cô giáo đã giúp đỡ bố con mình.

Thu Trà: Ôn nghĩa gì hả anh. Em có làm gì được đâu, niềm vui đơn giản nhất của em là các cháu trong bản ai cũng đến trường, học hành thật tốt là em vui rồi.

A Sáng: A Sáng này đồng ý cái bụng rồi, hứa với cô giáo là không để thằng A Páo nghỉ học nữa đâu, phải cho nó đi học thôi.

Thu Trà: Cảm ơn anh nhiều nha A Sáng.

A Sáng: Tôi phải cảm ơn cô giáo mới đúng. Cô giáo biết không? Ong của A sáng nuôi đây cũng gần như là ong rừng đấy, được các anh Ban quản lý bảo vệ rừng đồng ý nên tôi đưa ong vào trong rừng nuôi luôn, thật là biết ơn cô giáo và mọi người.

Thu Trà: Ôi vậy thì tuyệt quá anh A Sáng nhỉ. Mà sao hôm nay anh không để trong rừng mà lại mang ong về nhà.

A Sáng: À mấy thùng ong này tôi mới lấy về thêm tối qua đấy, tôi để đây tới chiều cho ong lại sức rồi tôi đưa vào cùng với các đàn ong trong kia.

Thu Trà: Ấy chà. Kỹ thuật của anh A Sáng giờ nắm tốt rồi đấy nhỉ.

A Sáng: Cũng may nhờ cán bộ kiên đấy cô giáo ạ. Cán bộ Kiên tư vấn là nên đưa ong vào chỗ thoáng mát trong rừng để ong đi lấy phấn, vì trong rừng có rất nhiều loại cây cối nên hoa nở quanh năm, nên ong có việc để làm. Cán bộ Kiên tốt lắm.

Thu Trà: Vâng. Em cũng thấy vậy mà, anh ấy cũng giúp đỡ em nhiều đấy anh A Sáng ạ.

A Sáng: Đúng rồi đấy cô giáo. Từ hôm mình nhận khoán hàng trăm thùng ong này, thỉnh thoảng vẫn ghé thăm mình đấy cô giáo ạ.

Kiên: Chào anh A Sáng, chào cô giáo Trà.

Thu Trà: Chào anh, vừa mới nhắc anh xong đấy.

Kiên: À thế à. Chắc tôi sau này chết linh lắm ấy nhỉ.

Thu Trà: Anh ăn với chả nói, chả suy nghĩ gì cả.

Kiên: Mà nay anh A Sáng, này là anh chỉ nhắc đến em đúng không, cô giáo Trà làm gì nhắc đến em đâu anh nhỉ.

Thu Trà: Đúng rồi, ai mà thêm nhắc anh chứ.

A Sáng: Cô giáo vẫn nhắc cán bộ Kiên đấy. Còn nói cán bộ Kiên là người tốt đấy.

Kiên: Ui giờ riêng khoản đó Kiên đây có thừa...nhá...

(cả 3 cùng cười)

Kiên: À. Em đến báo cho anh A Sáng 1 tin vui đây.

A Sáng: Có tin vui gì đó cán bộ, mình đang háo hức cái bụng đây.

Kiên: Chuyện là thế này. Hiện tại tỉnh chúng ta có số lượng người trồng cây ăn quả ứng dụng nông nghiệp công nghệ cao, trồng trong nhà màng kính nhất là cây dưa lưới, nên một số cơ sở muốn thuê ong đi thụ phấn cho cây dưa của họ, anh đồng ý làm không?

A Sáng: Mình vẫn chưa hiểu cái bụng lắm, cán bộ nói cho mình được không?

Kiên: Cụ thể là như thế này. Khi dưa lưới đến kỳ nở hoa thì các nhà vườn hoặc cơ sở dưa lưới sẽ cho ong vào thụ phấn, khi ong thụ xong thì hoa sẽ đậu trái và thành quả dưa lưới.

Thu Trà: Ô em hiểu rồi, là đưa ong vào nhà màng kính thụ phấn cho cây, tuyệt đấy anh A Sáng ạ.

A Sáng: Mình hiểu rồi cô giáo ạ. Vậy mình bán họ ong luôn sao cán bộ. không được đâu cán bộ ơi.

Kiên: Không phải như thế. Là mình cho thuê trong vòng mấy ngày thôi, thụ phấn xong anh là mình mang ong về rừng lại thôi anh.

Thu Trà: Em thấy như vậy tốt quá anh A Sáng ạ, a sẽ có thêm thu nhập đấy.

A Sáng: Vậy mình sẽ làm thôi. Cảm ơn cán bộ Kiên nhé.

Kiên: Nếu anh A Sáng đồng ý thì để chút nữa em gọi điện báo họ nhé.

A Sáng: Tất nhiên là A Sáng đồng ý rồi. À mà sao cái ống quần của cán bộ kiên bị rách thế.

Kiên: Cái anh A Sáng này. Em đã cố giấu rồi mà anh còn khai ra.

Thu Trà: Anh bị sao thế.

Kiên: À. Là cái cầu chỗ qua bản mình ấy, nãy em đi qua nên cứ tưởng nó vẫn chắc như mọi lần, ai ngờ cây gỗ lâu ngày bị mục nên đi qua đó nó gãy, trượt chân nên quần bị rách...thế thôi...hiii

Thu Trà: Hôm trước nhân tiện có mấy anh chị phóng viên vào thăm trường, sau khi chia sẻ nhiều điều, trong đó thì em cũng có nói về cây cầu, cũng rất muốn mọi người chung tay làm cây cầu chắc chắn cho bà con đi, chứ chuẩn bị bước vào mùa mưa rồi, sợ các cháu đi qua nguy hiểm.

Kiên: Rồi các anh chị ấy có nói gì không em.

Thu Trà: Các anh chị cũng đã quay phim, chụp hình, em hy vọng mọi người sẽ có cây cầu mới trong tương lai.

A Sáng: Được thế thì mừng cái bụng quá, lũ trẻ đến trường sẽ an toàn hơn đây.

Kiên: Và nhất định sẽ có một cái đèn xanh, đèn đỏ ở đó nữa ha haha

Thu Trà: Cái anh này, cứ thích chọc người ta thôi. À anh A Sáng ơi. Nãy giờ mình nói chuyện mà không thấy A Páo đâu cả.

A Sáng: A Páo hả cô giáo, nó qua nhà thằng A Tú học rồi. Nó bảo con không hiểu bài nên qua hỏi thằng A Tú. Cô giáo vẫn thường bảo nếu cô không ở gần các em nếu học bài không hiểu thì qua nhà bạn hỏi mà.

Thu Trà: Vâng. Đúng rồi đấy anh A Sáng ạ. Đấy gọi là học nhóm, chia sẻ việc học với nhau để giúp nhau cùng tiến bộ đấy anh.

A Sáng: À giống như là chúng ta cũng đang chia sẻ với nhau, thăm tình đoàn kết để giúp nhau cùng tiến bộ đấy phải không cô giáo và cán bộ Kiên.

(Cả ba cùng cười)

Kiên: Chí phải, anh A Sáng nói chí phải. (cười)

A Sáng: Này, cô giáo và cán bộ Kiên ở lại ăn cơm với bà con dân bản nhé. Mình bắt con gà qua nhà Thị Sua rồi ta nấu ăn với mọi người cho đầm ấm, đây là bản sắc của dân bản mình mà.

Kiên: Đồng ý thôi.

Thu Trà: Cái anh này, cứ tự nhiên như ruồi ấy.

Kiên: Ha ha ha. Trà biết không, anh xem bà con trong bản Sinh Môn là người nhà đấy, nên mình tự nhiên thôi.

A Sáng: Cán bộ Kiên nói đúng đấy cô giáo ạ. Cô giáo cũng là người nhà của bà con dân bản đấy.

(Cả ba cùng cười, nhạc)

(Tiếng mưa, sấm chớp)

A Tú: Cô ơi. Trời mưa to mà Thị Máy không chịu ở lại lớp cô ạ, Thị Máy chạy về nhà rồi.

Thu Trà: Ai nói với em. Trời mưa to sao về nhà được, cây cầu đang hỏng mà.

A Tú: Em và A Páo có nói với Thị Máy như vậy, Thị Máy có nói mẹ phoi đồ thổ cẩm ở nhà, nếu gặp mưa thì sẽ bị lên mốc, đồ sẽ hư đi và không bán được, không có tiền mua gạo nuôi em, nuôi Thị Máy.

Thu Trà: Thật thế sao, ôi con bé này. Bây giờ như thế này nhé. Em lên báo với cô Hà hiệu trưởng nhà trường, con nói A Páo qua báo với chú Kiên bên ban quản lý rừng, còn cô chạy theo Thị Máy.

A Tú: Dạ vâng ạ. Cô ơi! Cô lấy áo mưa chứ ạ. Cô ơi...cô

(Tiếng mưa, sấm chớp ngày một to hơn...)

Thu Trà: Thị Máy, con đừng sợ, cô đến rồi.

Thị Máy: Cô ơi em sợ quá, cô ơi cứu em..

Thu Trà: Cầu bị gãy đoạn rồi. Em đừng nhúc nhích, hãy ở yên đấy, cô Hà hiệu trưởng, chú Kiên và mọi người đang tới, sẽ ổn thôi.

Thị Máy: Cô ơi. Em xin lỗi cô, em đã không nghe lời cô mà tự ý đi về.

Thu Trà: Em bình tĩnh, cô hiểu rồi, EM sẽ không sao. Các cô chú sắp tới rồi, sẽ cứu Thị Máy thôi. Em phải bình tĩnh.

Thị Máy: Cô ơi. Cây gỗ sắp gãy rồi, em phải làm sao đây...

Thu Trà: Sẽ không sao đâu, cô sẽ cứu em. Có cô ở đây em không được sợ. (âm) kìa Thị Máy, Thị Máy... (âm)

Kiên: Thu Trà, Trà ơi..Trà....(âm)

(hết đoạn tai nạn)

Cô Hà: May quá, Trà tỉnh lại rồi.
Thu Trà: *(thều thào)* Cô Hà, cháu đang ở đâu đây.
Cô Hà: Cháu đang ở Bệnh viện đấy.
Thu Trà: Cô ơi. Thị Máý đâu rồi cô, Thị Máý ơi *(hốt hoảng)*
Cô Hà: Cháu yên Tâm, hai cô trò đã được cứu, may mà có Kiên và mọi người đến kịp thời, riêng đồng chí Kiên thì kiệt sức cũng đã tỉnh rồi.
Thu Trà: Ôi may quá, cháu cảm ơn cô và mọi người.
Kiên: Ưa thế không cảm ơn anh sao em. Một chút buồn, một chút hờn và một chút giận.
Thu Trà: Anh lúc nào cũng yêu đời nhỉ.
Kiên: Họ không yêu mình thì mình phải yêu họ thôi. À quên đời không yêu mình thì mình phải yêu đời thôi.
Cô Hà: Cũng nhân tiện đây xin báo với hai bạn 1 tin vui. Sau khi được phóng viên Đài PT-TH tỉnh ĐắkNông phản ánh về cây cầu, hiện một số mạnh thường quân đã vào làm việc với UBND xã và sẽ tài trợ xây dựng một cây cầu mới đấy. Các anh ở UBND xã vừa gọi điện báo cho cô biết để thông báo với mọi người.
Thu Trà: Ôi tuyệt quá cô Hà ơi. Em cảm thấy hôm nay là ngày em hạnh phúc nhất đấy ạ.
Thị Máý: Cô tỉnh lại rồi, em mừng quá, cô ơi cho em xin lỗi cô nhé. Em hứa lần sau sẽ không như thế nữa đâu ạ.
Thu Trà: Thị Máý đấy à. Em không sao là cô mừng lắm rồi. Nào lại đây với cô nào.
Thị Máý: Cô....
Thu Trà: Thôi đừng khóc nữa, mọi việc ổn rồi.
Kiên: Ước gì mình là bé Thị Máý nhỉ, cũng được vỗ về.

(Tất cả cười)

Thu Trà: Kiên...em cảm ơn anh!

(Nhạc hết cảnh, lòng)

A Páo: *(tiếng vọng)* A Tú ơi, dậy đi học.

A Tú: A Páo ơi chờ tao với

Thị Máý: A Tú, A Páo ơi, nhanh lên cô giáo Thu Trà đang đợi chúng ta kìa.

Thu Trà: Các em ơi. Cô đây này, vào lớp rồi đây....

Tiếng cô là dấu hỏi
Tuổi thơ chơi chơi gà
Nếu tiếng không có dấu
Là tiếng em reo ca

(Nhạc to dần...ending)